

KRIŽNI PUT

SLUGA BOŽJI
FRA ALEKSA BENIGAR

KRIŽNI PUT

Razmatranja Sluge Božjega fra Alekse Benigara

(iz njegovih knjiga *Mudrost Križa*
i *Duhovna razmatranja evanđelja*)

Duža verzija - za osobnu molitvu i razmatranje.

Uvodna misao i molitva

Isus se „lišavao“ samoga sebe postupno. Već samo utjelovljenje, kako se zbilo, predstavljalo je duboko poniženje. Početi zemaljski život kao što ga započinju i svi ostali ljudi, boraviti kroz devet mjeseci u majčinu krilu, pa bilo ono ne znam kako čisto i sveto, roditi se u štali, umjesto u kolijevku biti položen u životinjske jaslje, biti obrezan, bježati u Egipat, sve je to u sebi duboko poniženje. To se poniženje kroz cijeli Isusov život nije samo nastavljalo, nego se povećavalo. Vrhunac toga lišavanja bila je Kristova muka i sramotna smrt. Počela je smrtnom tjeskobom i dugom molitvom u Getsemanskom Vrtu. Isus ondje moli da Otac od njega odstrani muku i smrt, ali njegova molitva nije mijenjala tijek događaja. Iako je Isusova duša bila nošena požrtvornom ljubavlju, ona nije zbog toga postala neosjetljiva. Unatoč molitvi, i dalje su ga mučili osjećaji trpljenja, straha i žalosti.

Ipak, u Lukinom Evanđelju piše „Ukaza mu se tada anđeo s neba, koji ga ohrabri.“ U istom evanđelju anđeli se pojavljuju u trenutku Navještenja - Isusova začeca, te u Betlehemu, slaveći Boga zbog Isusova rođenja, na taj način potvrđuju nebesku pojavu. Sada je anđelova prisutnost u Isusovoj duši odjeknula i pridonijela svladavanju iznemoglosti i straha. Isus se potpuno usklađuje i podlaže volji Očevoj, te svoju molitvu završava riječima „Ne moja volja, nego tvoja neka bude.“

Pomolimo se!

Po zagovoru sluge Božjega fra Alekse Benigara, koji nas po ovim svojim mislima uči „mudrosti Križa“, daruj nam, Gospodine, milost vjernog nasljedovanja Krista do kraja života, a ova pobožnost neka nam u tome pomogne!

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

1. postaja: Isusa osuđuju na smrt

Zašto se Isus dao osuditi na smrt? Odgovor je jednostavan: On je kao naša Glava znao da smo u zemaljskom raju svi potpali pod osudu: »Prah si i u prah ćeš se pretvoriti!«. Ovu našu osudu Isus je htio uzeti na sebe da zadovolji Božjoj pravednosti za našu neposlušnost i pobunu protiv Božje volje te da nam našu osudu učini ne samo podnošljivom, nego zasluženom i posvetnom. Njegovo »lišenje« prava na vlastiti život više je od samog poticaja i primjera.

Mi smo također osuđeni na smrt, dan smrti je neizbježiv. Umiru djeca i starci, mladići i djevojke, mušev i žene, vladari i podanici, učeni i neuki. Ne znamo ni dana ni časa, nitko ne može umaknuti smrti. Ta je osuda bolna, ona nas plaši.

Ali za kršćanina smrtna bolest i boli su »trudovi« koji prate rađanje za vječni život. Sveti otac Franjo je smrt nazivao svojom sestricom i zbog nje hvalio Gospodina. Sveti Pavao govori: »Život mi je Krist, a smrt dobitak!«

Nasljedujmo Krista za života kako bismo ga mogli nasljedovati i u času smrti pružanjem svjedočanstva posvemašnjega predanja u svetu Božju volju. U času osude Isus ne pokazuje nikakva kolebanja, nikakva tužba ne izlazi iz njegovih usta, nikakva prošnja. Iz njegova bića odsijeva dostojanstvo, mirnoća i sigurnost.

Pomolimo se!

Isuse, klanjam ti se u onome času kad si samoga sebe »lišio« i »opljenio« od prava na vlastiti život, kad si htio i pristao na to da te tvoj narod zaniječe, da te se odrekne i da te odbaci! Daj mi milost da te slijedim na strmome putu svoga »lišavanja«, da sve više i više budem tebi sličan.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

2. postaja: Isus prima na se križ

U vrtu se »lišio« svoje osobne slobode; pred sinedrijem je »lišen« svoje svetosti jer je proglašen bogohulnikom; »lišio« se svoje razumnosti i mudrosti pred Herodom koji mu se narugao kao suludom; pred Pilatom se »lišio« svoje volje jer je osuđen kao buntovnik. Dok je nosio križ na Kalvariju, »lišio« se svoga ljudskog dostojanstva. Poput tegleće životinje vojnici su vodili Krista na mjesto razapinjanja, a potom su ga omalovažavali, ponižavali, rugali mu se i zlostavljali ga.

Neka se tvoje srce ne uznemiruje kada te kude i kore i kada to nisi zaslužio. Budi strpljiv i posjedovat ćeš svoje srce i unutrašnji mir. Tako ćeš postati gospodarom svoga srca. Plod ovakva nošenja križa je strpljivost. Ona ispravlja našu volju, ublažuje porive gnjeva, obuzdava požudu užitka, usavršava naša vanjska djela. Prava strpljivost ljubi ono što trpi i podnosi, jer podnositi nešto i to isto mrziti, licemjerno je bjesnilo. Zagrliti križ znak je ljubavi.

Nauči se najprije nositi križ strpljivo da bi se naučio nositi ga rado, te ćeš tako pomalo prispjeti dotle da ćeš ga nositi sa žarom ljubavi. Imaj neprestano na pameti veliku istinu da se strpljivost kojom nosiš svoj križ u konačnici preobražava u ljubav.

Pomolimo se!

*Tvome križu , klanjamo se, Gospodine jer evo: po drvetu nastade radost u cijelom svijetu. Po njemu nam očisti unutrašnjost i izgradi ljubavi.
To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.*

3. postaja: Isus pada prvi put pod križem

Iako je Isus odvažno i hrabro na se uzeo križ da ga ponese na Golgotu, prema pobožnoj predaji, počeo je strepiti, drhtati, iznemagati, posrtati i padati. Time je htio »lišiti« svoju ljudsku narav njezine snage i moći. Zar se to zbilo zbog težine poprečne grede koju je sam sebi natovario? Zar on nije onaj o kome kaže sv. Ivan: „Sve postade po njemu i bez njega ne postade ništa“ (Iv 1,3)? Zar on nije pretvorio vodu u vino, dva puta umnožio nekoliko kruhova i riba da bi nasitio tisuće ljudi? Nije li on ozdravio tolike bolesnike i oživljavao mrtve? Kako to da je sada slabašan poput crva i nema ljudskoga izgleda? Nije li sada nalik na tegleću životinju koja se goni bičem uz povike i nateže užetom? Pod kakvim si se to teretom srušio, o Isuse? Pod teretom drva koje si na sebi nosio i htio da na nj budeš razapet? Dopustio si da ti teret križne grede prikaže težinu svih ljudskih grijeha i posljedica grijeha. Taj je teret doista morao biti odviše velik kad je pod njim i snaga utjelovljenog Boga oslabila, kad je i sam Stvoritelj pod njim zateturao, kad je svemogući sebe učinio slabim, kad je htio da ga izdaju sile, da mu ponestane snage te se iscrpljen sruši na zemlju. Nema sumnje da ga je vječna Riječ mogla zadržati da ne posrne, no upravo je ona prosvjetljivala Isusov ljudski razum i omogućila mu da shvati i osjeti svu težinu vječnog tereta grijeha i zadovoljštine za njih.

Tko je u vremenitom životu na ovome svijetu siguran da neće pasti u grijeh? Pali su naši praroditelji, pao je David kojega sv. Pismo hvali kao čovjeka po srcu Božjemu, pao je mudri Salomon, pala je i stijena – Petar, na kojoj je Isus sagradio svoju Crkvu. Pali su cijeli narodi. Sveto krštenje nas nije svojim milosnim preporođenjem učinilo nepogrešivima, kao ni naša odluka da ćemo vjerno slijediti Kristov život. Sveta nas vjera uči da postajemo žrtve teškog grijeha kad nam ponestane milosti ustrajnosti, a ta se milost ne može zaslužiti kreposnim i dobrim djelima, nego je možemo osigurati samo ustrajnom i kreposnom molitvom.

Pomolimo se!

O moj Isuse, ti jedini poznaješ svu rugobu i odvratnost grijeha. Ti si nam svojim padom pod križem htio pokazati što je grijeh i tako si nam zaslužio milost da osjetimo odvratnost i da mrzimo svaki grijeh. Dopusti, Gospodine, da te nakon pada podigne sa zemlje moja vjerna, odlučna, požrtvovna i postojana ljubav.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

4. postaja: Isus susreće svoju svetu majku

Isusova majka, to najdostojnije prebivalište Sina Božjega, bila je odgajnica samoga svoga Sina da bi uzmogla imati udio u otajstvu utjelovljenja onako kako se to zbilo, tj. da je on samoga sebe »oplijenio« od svih svojih božanskih odlika koje su inače pripadale njegovoj ljudskoj naravi sjedinjenoj s božanskom Osobom vječne Očeve Riječi. Ona je postupno sudjelovala u razvoju ovoga dubokoga otajstva u Isusovu zemaljskom životu od njegova začeca u njezinu bezgrešnom krilu sve do krajnjih granica. Njezino se sudjelovanje odvijalo u duhu poslušnosti planu nebeskoga Oca i u duhu požrtvornosti, ne gledajući na boli koje su s tim sudjelovanjem bile povezane, kao i u duhu ljubavi prema njezinu Sinu i prema nama. Isusova je Majka sigurno bila obaviještena o razvoju procesa njezina Sina. Sv. Pismo ne spominje da je ona nazočna na različitim sudištima. No sv. Ivan piše da je stajala pod Isusovim križem. Bio je to znak da je kao Majka Spasitelja svijeta bila svjesna svoga glavnog životnog zadatka. S pravom se predmnijeva, a i sveta predaja to tvrdi, da je Isus putem prema Kalvariji susretao svoju Majku koja ga više nije napuštala. Marija sudjeluje u otajstvu »lišenja« svoga božanskog Sina počevši od njegovog začeca, na što je dala svoju privolu, pa do Kalvarije. Isus nas je otkupio i time dovršio svoje poslanje u bolima. S punom sviješću onoga što se imalo ispuniti Marija daje svoj pristanak da hoće sudjelovati u poslanju svoga Sina. Radilo se, naime o tome, da pristane na materinstvo onoga koji je imao biti razapet i dati Bogu takvu zadovoljštinu koja će svojom vrijednošću nadmašiti zloću svakoga grijeha. Isus je svojoj majci dao prvenstvo u sutrpljenju s njime. Bog je s beskonačnom dopadnošću gledao kako je Marija ispunjavala svoj teški zadatak kao suradnica u djelu našeg otkupljenja od jaslica do križa. Pridružimo se u duhu presvetoj Isusovoj Majci kojoj on dolazi ususret. Lišen je svoje osobne slobode, ostao je sâm bez svojih učenika, »lišen« svoga prava na život, svoje časti i svoga ljudskog dostojanstva, vođen »kao ovca na klanje«, »lišen« čak i svoje ljudske snage.

Pomolimo se!

O moj Isuse, u mnoštvu lica koja su te pogrdno gledala, susreo si lice u koje si se ti sam zagledao još prije postanka svijeta – lice Majke Marije. Molimo te, daj i nama milost da u susretima s drugima donosimo mir i radost, ohrabrenje i podršku. Neka nam u tome pomogne tvoja i naša Majka Marija.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

5. postaja – Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ

Izgleda da se Šimun isprva opirao, jer sv. Marko kaže da je bio natjeran, tj. primoran, prisiljen. No kad je vidio Isusa u onome stanju i način Isusova trpljenja, bio je ganut samilošću prema Isusu. Najednom mu je postao drag slatki teret, posao je Kristov sljedbenik, kršćanin – i po starim zapisima – biskup. Križ ga je posvetio.

Šimun surađuje s Kristom u djelu spasenja. On tako predstavlja sve one koji danas sudjeluju u nastavljanju djela spasenja.

Nositi s Isusom križ patnje i trpljenja znači ući u djelo otkupljenja po primjeru sv. Pavla koji piše: „Radujem se sada dok trpim za vas i u svome tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo koje je Crkva.“ (Kol 1, 24).

U ljudskom životu često se događa nešto slično. Posve iznenada nadode nam kakvo trpljenje koje nas sili da nosimo svoj križ. Nepredviđena bolest, ekonomski slom, obiteljske poteškoće, bračne krize, političke ili vremenske katastrofe, nepravedan postupak od onih od kojih smo se tome najmanje nadali. Hoćeš-nećeš moraš nositi križ. Približiš li se Kristu dok nosiš križ, od kršćanina po krsnomu listu postaješ kršćanin životom i trpljenjem. Kršćansko shvaćanje života u zajedničkomu nošenju križa s Kristom daje tvojemu životu novo obilježje. Pomalo počinješ razumijevati svoj križ i blagoslivljati čas koji si u prvi mah htio izbjeći i počinješ Bogu zahvaljivati za taj susret s Kristom na putu križa protiv kojega si se u prvomu mahu bunio.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, utjeha mi je i nada vjerovati da noseći križeve u životu ulazim u djelo otkupljenja svijeta i da u tome nisam sam. Znam da si Ti sa mnom. Hvala ti, Gospodine. Daj nam razumjeti da je križ koji daješ upravo dar tvoje Providnosti. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

6. postaja – Veronika pruža Isusu rubac

Blažena je Djevica Marija pri susretu sa svojim božanskim Sinom protrnula od straha kad je ugledala njegovo iznakaženo sveto lice. Promatrajući ga, u dubokoj je boli zanijemila. Povorka je pokraj nje brzo prošla. Svjetina ju je odgurnula te nije dospjela da otare lice „najljepšemu od sinova ljudskih“ (Ps 44, 3). Sretnija je u tome pogledu bila neka pučanka koju predaja zove Veronikom. Ona je slušala Isusove propovijedi i kratke pouke bilu u jeruzalemskom hramu, bilo u palestinskim zaseocima i gradićima. O kako se promijenilo ono lice što ga je ona pri tim poukama zanesena promatrala! One nježne i fine crte toga lica iščezle su pod pljuvačkom, krvlju i oteklinom. Isus je poduzeo još jedan „pljenidbeni“ zahvat, „lišio“ se svoje ljepote. Ganuta tim prizorom, žurno je s glave skinula rubac, odvažno se progurala kroz mnoštvo i približila Isusu da mu otare iznakaženo lice. No, gle čuda! Kad je to pokrivalo skinula s njegova lica, ugledala je na njemu sliku Isusova obraza, čela i brade. Evo, tu se opet vide njegove okrvavljene vlasi, tu su njegovi podbuhli obrazi, a tu opet oči koje umiljato i zahvalno gledaju. Veronika promatra otisak, i njezin se pogled zaustavlja na otrtom Gospodinovu licu. Jedva ga je prepoznala. Isus gleda samilosnu ženu vedrijim pogledom iz kojega zrači njegova zahvalnost i ljubav. O sretne li Veronike koja je činom svoje samilosti utješila njegovo bolno Srce i time donekle ublažila napredovanje procesa „lišavanja“ Kristove ljudske naravi. Pokazala je veliku zahvalnost za djelo našeg otkupljenja.

Svi koji ljube Isusa bit će ti, Veroniko, kroz sva stoljeća zahvalni za ovaj čin samilosne ljubavi prema Isusu patniku. O, koliko je taj čin zasladio onu nemilu gorčinu Isusovih muka! No, i mi možemo svojom samilošću tješiti Srce Isusovo.

Koprena kojom otiremo Gospodinovo lice jesu djela kršćanske ljubavi, i tjelesna i duhovna. Ta djela kršćanske ljubavi zapravo iskazujemo samome Isusu koji živi, djeluje i trpi u svakome čovjeku. Isus je utisnuo crte svoga lica u Veronikinu koprenu, ali ih je utisnuo i u dušu svakoga od nas.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, daruj nam hrabrosti istupiti iz mnoštva koje nas sprečava da brišemo muke, brige, tjeskobe i strahove naših bližnjih. Učini nas odvažnima da se ne zaustavimo zbog krivog i lošeg mišljenja većine koja nas okružuje. Daj da ne tražimo samo da netko nama briše suze i znoj, već da mi prvi činimo to drugima, a u njima gledamo Tebe. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

7. postaja - Isus pada drugi put pod križem

Isusova je duša najbolje poznavala ljepotu ljudske duše i milosti. Zato je još dublje doživljavala svu gadost, rugobu, i iznakaženost ljudske duše koja je po grijehu odbacila kraljevsku odjeću milosti. Po milosti jeslobodna volja bila usmjerena na Boga kao svoj konačni cilj. Grijeh odvaraća volju i upravlja je u suprotnom smjeru. Volja više ne traži svoju sreću u Bogu nego u stvorenju koje sebi postavlja kao cilj života. Savjest koja je u milosnom razdoblju naličila perivoju u kojem se iz različitih stabala i svjetova izdizao miomiris nadnaravnih kreposti i kojoj se i sam Bog divio zbog uzorne sredenosti, odjednom se promjenilo u baruštinu u kojoj su se nastanile različite opačine i nesređeni nagoni. Divni hram, u kojem je stanovalo Presveto Trostvo s neizrecivom dopadnošću, narušen je nakon grijeha. Ostale su samo sablasne ruševine. Za nas neshvatljivo dubok uvid u ljepotu naravi ljudske duše i još divniji ures što joj ga daje milost te njezino opustošenje po svojevolumne grijehu, uvijek ponovno potresa Isusa kao ono u Getsemaniju. Ondje je taj duševni potres bio tako snažan da se Isus počeo znojiti krvavim znojem, a na križnom je putu dopustio da ga taj uvid toliko onemoća i oslabi te je ponovno pao na zemlju.

Pomolimo se!

Predobri Isuse! Klanjam se tebi koji si shrvan i koji si pao pod teškim bremenom mojih grijeha. Ti si duboko vidio moju dušu. Dopustio si da te moj fizički pad oslabi. Vidio si razvaline svoga hrama u meni. Dopustio si da taj pogled prouzroči slabljenje i gubitak tvoje tjelesne snage. Neka tvoj pad i mene pridigne da bih znao visoko cijeniti nadnaravnu ljepotu svoje duše, divotu hrama što si ga ti u meni za sebe podigao i izgradio ga svojom ljubavlju. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

8. postaja Isus tješi Jeruzalemske žene

Među silnom svjetino koja je išta Isusom bilo je mnogo žena. Bile su to jeruzalemske žene, a ne one iz Galileje. One, koje ga možda nisu poznavale, prema istočnjačkom običaju nad njim su plakale i naricale. Isus opominje te dobre i samilosne žene da ne oplakuju njega, ta njegova smrt je prijelaz u njegovu slavu. Isus traži suze koje će na izvanjski način očitovati skrušenost i kajanje. Duša koja počne roniti suze nije više obamrla, ukočena i neosjetljiva; ona je mekana i skrušena. Valja oplakivati i one čiji je život neplodan za vječnost, koje ne razmišljaju o tome kako da usmjere svoja djela i trpljenje prema konačnom cilju svojega života. Isus na svojem putu prema Kalvariji ne misli samo na sebe i svoje trpljenje, on gleda dalje, njegov je pogled uperen u ljude za koje on ide na Golgotu. On na tome putu pokazuje svoju veličinu koju Šimun i jeruzalemske žene jedva naslućuju. Isus ne brani plakati, ta i on je plakao nad Jeruzalemom i plakao je viseći na križu kako to spominje sv. Pavao. On želi i opominje da onaj koji plače oplakuje svoje grijeha i grijeha cijeloga svijeta.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, daj nam milost da zajedno sa jeruzalemskim ženama proplačemo. Mnogo smo sagriješili i nanijeli ti boli koje radi nas moraš trpjeti na ovom putu. Svrni svoj pogled na nas i daj nam milost da poput tih žena zaplačemo nad svojim grijesima i tvojim bolima te da očistimo svoje srce od svake ljage i prljavštine grijeha. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

9. postaja: Isus pada treći put pod križem

Na putu do Kalvarije Spasitelj je još jednom posrnuo i pao na zemlju. Zaustavi se kod toga pada i pomno promatraj što se tu događa. Zar je Isus prestao biti svemoguć? Ne, nipošto! Ako je on sam sve to tako uredio da na kratkom putu tri puta padne, to nije bilo bez otajstvene namjere. U križu je Isus gledao sredstvo kojim daje zadovoljštinu za naše grijehe, oslobađa rod čovječji od ropstva i vlada nad našim srcima jer križ će biti njegovo prijestolje s kojega će širiti svoje ruke prema cijelome svijetu da ga obgrli svojom ljubavlju i zavlada nad srcima ljudi. Isus „umjesto radosti što stajaše pred njim, podnese križ prezrevši sramotu!“ (Heb 12,2). Ti se toga bojiš, no pomisli da nije sramota ići za Isusom koji ide pred nama noseći križ. On će tvoje slabe sile, svojim ponovnim padom pod križem, ojačati.

U ljudskom životu često se događa nešto slično. Posve iznenada nadode nam kakvo trpljenje koje nas sili da nosimo svoj križ. Nepredviđena bolest, ekonomski slom, obiteljske poteškoće, bračne krize, političke ili vremenske katastrofe, nepravedan postupak od onih od kojih smo se tome najmanje nadali. Hoćeš-nećeš moraš nositi križ. Približiš li se Kristu dok носиš križ, od kršćanina po krsnom listu postaješ kršćanin životom i trpljenjem. Pomalo počinješ razumjeti svoj križ i blagoslivljati čas koji si u prvi mah htio izbjeći i počinješ Bogu zahvaljivati za taj susret s Kristom na putu križa.

Pomolimo se!

Dobri Isuse, i u mojem životu bilo je trenutaka koji su bili bolni i nisu se podudarali s tvojim namjerama i planovima. Daj da ponovno uzmem križ koji mi je Božja providnost dala i ne plašim se njegove težine već da se sjetim tvojih riječi: „Tko ne uzme svoga križa i ne pođe za mnom, nije mene dostojan.“ (Mt 10, 38).

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

10. postaja: Isusa svlače

Kad je povorka stigla na Kalvariju Isus je bio svučen do gola i lišen svojih haljina. Bog stoji gol. Ušao je u ovaj ljudski svijet gol, gol na križu izlazi iz ovoga svijeta. Uzeše mu i košulju. No, kako je bila otkana odozgor nadolje, rekoše među sobom: »Ne derimo je, nego bacimo za nju kocku, pa komu dopadne – da se ispuni Pismo koje veli: 'Razdijeliše među se haljine moje, za odjeću moju baciše kocku.'« (Iv 19, 23-24). Nije moglo biti drukčije, nego da se na utjelovljenoj Božjoj Riječi ispuni napisana Božja riječ, Božji naum spasenja. Sin se Božji sam »lišava« i posljednjeg vlasništva da završi svoj zemaljski život bez ičega.

Isusovo siromaštvo prilikom rođenja i u djetinjstvu rasvjetljuje nas da zemaljskim dobrima pridajemo onu vrijednost koja im pripada po Božjoj namisli. Gospodin ih nije stvorio da u njima uživamo, nego da se njima služimo za ostvarenje svoga životnoga zadatka. To i takvo siromaštvo budi u nama mudro prosuđivanje i poziva nas da slijedimo Isusa na tom putu. A to siromaštvo ima korijen u siromaštvu duha i poniznosti.

Siromaštvo duha je priznanje volje da je čovjek sam po sebi ništa i da je sve što ima primio od Boga. Drugim riječima, to je poniznost kojom se čovjek snizuje da bi Bogu pružio svjedočanstvo po kojemu je on – Bog – darovatelj svega što čovjek ima i što jest. Stoga je Isus dopustio da ga spopadne užas, tjeskoba i smrtna žalost. Htio je biti izdan, napušten, bičevan i trnjem okrunjen. Sve je to podnio kako bi nas naučio da budemo ponizni. Svojim primjerom rasvjetlio nas je i pokazao nam pravi put da bismo i mi htjeli i voljeli biti poniženi, zaboravljeni, prezreni i skriveni.

Pomolimo se!

Isuse dobri, stid mi oblijeva obraz kad te promatram ovako izmrcvarena i posramljena da zadovoljiš Ocu za moje grijehe, za moju oholost. Izlij nada mnom svojega Duha da budem ponizan, skrušen, čist i bezazlen.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

11. postaja: Isusa pribijaju na križ

Isus se „lišio“ svojih zemaljskih dobara, prigrlivši svojevoljno siromaštvo, „lišio“ se je svoje osobne slobode i dopustio je da ga uhite. Sâm se lišio svoga dostojanstva kad je dragovoljno prihvatio i nosio svoj križ te kad je bio „lišen“ i svoje odjeće. Tko hoće hoće pobijediti ovaj svijet, neka ogoljen ljubi svoj križ.

Isusovo stanje moralo je preko mjere biti mučno. Probijanje ruku i nogu s čavlima, razdiranje mišića i živaca bilo je povezano s užasnim bolima. Svaki mu je pokret na križu bio onemogućen, a ukoliko se Isus zgrčio prouzročilo bi mu neopisive muke.

U tome se stanju umirući Isus oglasio s križa: „Oče, oprosti im jer ne znaju što čine.“ Bila je to molitva našega Posrednika kojom on pokazuje osjećaje samilosti i beskonačnoga milosrđa koje gaji prema nezahvalnicima. Isus nam je dao primjer ljubavi kao i praštanja uvreda. Ta je Kristova molitva na križu imala svoj blagoslovljeni učinak jer je pripravljala obraćenje onih koji će u Kristovom sakramentu piti krv. Ona poziva i sve grješnike da s pouzdanjem uprave svoj pogled u križ i prisluškuju tu molitvu Spasitelja svijeta. Ona obuhvaća cijeli svijet beskonačnim milosrđem.

Pomolimo se!

Isuse, koji si se „lišio“ svake lagodnosti, svakog ugleda i predao se strahovitim bolima, ja ti se klanjam i priznajem te žrtvom za svoje grijehе. Probudi u meni želju da se združim s tvojim „lišavanjem“, s tvojim tjelesnim i duševnim bolima i da tako pun duha požrtvornosti nastavljам tvoje djelo otkupljenja i dopunjam što nedostaje mukama tvojim za tvoje Tijelo, Crkvu.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

12. postaja: Isus umire na križu

Podignut je križ s raspetim Isusom. Isus doživljava duhovnu dramu prognanika koji se u svojoj nevolji obraća Bogu kao jedinom utočištu i pomoćniku. Strašne li boli, grozne li smrti! Kristovo „lišavanje“ samoga sebe na Golgoti dosiže svoj vrhunac. Dovršena je žrtva tijela, krvi i duše Isusove da bi očistio „staroga čovjeka“ od ljage grijeha i nesavršenosti ljudske naravi; da bi se čovjek mogao preporoditi na novi život, nadnaravni život. U Isusu je punina života za nas. Nasljedovati Isusa znači: biti ponovno stvoren.

Isusovo umiranje trebam proživljavati u svome tijelu . Tko hoće ići Kristom, neka ne misli najprije na sebe. Tko Krista slijedi, mora ići istim putem kojim je išao i njegov Učitelj. Život kršćanina neprestano je umiranje. Zbog toga je nužna duhovna borba da milost ozrači cijeloga čovjeka. Pravi je dobitak novi život onkraj groba. Put u smrt, kojim kročimo, vodi u slavu. Smrt nas Isusova uči da ne stavljamo nadu u ljude. Tko se pouzdaje u čovjeka, nalazi se na krivom putu. Smrt je Kristova bila i mučeništvo koje nadmašuje svaku životnu žrtvu i svjedočanstvo krvi. Ona je divan primjer strpljivosti za sve koji moraju trpjeti. Dokaz je i veličine Božje koja mržnju svladava ljubavlju. Smrt je Kristova konačno žrtva, jedina žrtva ljudskoga roda. Tu je žrtvu Isus dragovoljno prinio Ocu za sve ljude. Smrt Isusova na križu označava Božju pobjedu nad smrću.

Pomolimo se!

Predobri Spasitelju, želim se zadržati podno tvog križa. Gledajući tvoje presvete rane zahvaljujem ti od sveg srca za djelo otkupljenja i molim te da me tvoja žrtva potpuno obrati tebi kako bih bio tvoj vjerni učenik.

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

13. postaja - Isusa skidaju s Križa

Starac Šimun, držeći u naručju dijete Isusa, mladoj majci je skrenuo pozornost na njezin dio koji će imati u patnjama i bolovima Mesije. Bit će „mater dolorosa“ – žalosna majka, jer će na svršetku Mesijina poslanja stajati pod križem Sina kojemu će koplje probosti bok pa će i njoj samoj biti srce mačem boli probodeno kad bude prinosila žrtvu ljubavi, koja je jača od mržnje.

Marija je najužom i nerazrješivom svezom sjedinjena s Isusom i određena da bude Kraljicom neba i zemlje, te da bude uzvišena nad svim stvorenjima. Ona je, prema tome, morala imati i najtješnji udio u otajstvu Isusova „lišenja“ samoga sebe. Isus je „čovjek boli“ koji je samoga sebe oplijenio sviju odlika da bi mogao trpjeti boli, a Marija nas je isto tako suotkupila, trpeći neizrecive boli, uronjena u otajstvo Kristova „lišenja“. Marija je pristala biti majka onoga koji je imao biti razapet i dati Bogu takvu zadovoljštinu koja će svojom vrijednošću nadmašiti zloću svakoga grijeha. Ona je velikodušno pristala da tijelo i krv, uzeto iz nje, bude žrtvovano za grijeh sviju ljudi, tako je sve nas nosila u svom prečistom krilu i postala našom majkom. Zato Mariju nalazimo na Kalvariji, pod križem njena Sina. Isus u učeniku Ivanu gleda sve svoje sljedbenike, te tako sve nas predaje Mariji, njezinoj ljubavi i majčinskoj brizi.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, u trenutku Utjelovljenja si napustio nebesko prijestolje, a sada gledamo kako napuštaš prijestolje Križa. Oba puta si dočekan u prečistom krilu Majke Marije. Molimo te, po zagovoru Bezgrešne Djevice Marije, neka se ostvari u nama otajstvo otkupljenja kako bi jednoga dana bili u blizini Tvoga nebeskog prijestolja. To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

14. postaja – Isusa polažu u grob

Isusovo tijelo nije bačeno u zajedničku jamu i pokriveno zemljom kako su to činili s tjelesima pogubljenih zločinaca. Njegov ukop nosi obilježje dubokoga poštovanja. To se razabire iz dostojanstva ukopnika, načina na koji je ukop izveden i poštovanja žena.

Josip Arimatejski, čovjek čestit i pravedan, odvaži se i pristupi Pilatu, te zaista tijelo Isusovo. Uz pomoć Nikodema, otvoreno i smiono su nastupili ne bojeći se surovosti krvnika. Njihova hrabrost iznenađuje, kao što iznenađuje Pilatov pristanak da se Isusovo tijelo preda njima. To su prvi plodovi otkupljenja.

Upravo zbog savršene čistoće, koja je bila jedino u tijelu Kristovu, on bio ukopan u isklesanome grobu u koji još nitko nije bio položen. Isus je bio začet po Duhu Svetome u djevičanskom krilu, a njegovo tijelo je bilo položeno u neokaljani grob. Prvoga je čovjeka Bog stvorio od zemlje, te se zbog grijeha čovječje tijelo u zemlju ukapa, ali ne i Isusovo tijelo – ono je ukopano u grob isklesan u stijeni, jer je On novi Adam.

Pobožne žene su gledale ukop, kako piše sveti Luka, te su otišle su kući pripremiti miomiris i pomasti kako bi se vratile sutra dan pomazati tijelo i tako izvršiti zakon svoga naroda dajući počast Isusu. Nasljeduj ljubav i brigu tih bogoljubnih žena. Pripravi i ti ne materijalne, nego duhovne miomirise i pomasti da iskažeš počast euharistijskom Tijelu Kristovu, tj. miomiris kreposnog života, pomast djela kršćanskog milosrđa i pomazanje Duha žarkom molitvom.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, plodovi otkupljenja koje si nam ostvario vidljivi su odmah nakon tvoje smrti. Hrabrost Josipa Arimatejskog i Nikodema, te dopuštenje Pilatovo da se tvoje tijelo ukopa u poseban grob, odvažnost pobožnih žena koje se ne boje doći na grob, govore nam da se u njima nešto bitno promijenilo. Daruj i nama, ne samo da gledamo plodove svoga otkupljenja, već da i živimo kao otkupljenici – po tvojoj krvi preporođeni!

To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

Završna misao

Za vrijeme svoje muke Isus se pokorava vjerskoj, kulturnoj i državnoj vlasti. Predstavljali su je sinedrij, Herod i Pilat. Bilo je to nasilno i krvavo lišenje njegove ljudske naravi. No iz toga se krvavog lišenja uzdiže novi uzor i lik čovjeka, čovjeka koji prihvaća bol iz ljubavi, čovjeka koji svojim trpljenjem slavi Oca i spasava ljudski rod, čovjeka koji svojevolumino prinosi samoga sebe kao žrtvu kojom daje čast Ocu, a spasenje pruža ljudima.

No, Isusu to još nije dosta. Njegovo lišenje nije dovršeno smrću na križu, gdje je njegov lik još ipak ostao vidljiv. On ide dalje pa se želi lišiti i svoga ljudskog lika. I doista, u euharistiji je sebe lišio i svoga ljudskog lika. Tu je duboku otajstvenu misao sv. Toma Akvinski izrazio poznatim riječima: „Samo Bog na križu bješe oku skrit, ovdje je i čovjek tajnom obaviti“. Izgleda da se njegova ljudska volja gubi u posluhu Ocu i ljudima. Isus, međutim upravo sada počinje nevidljivo vladati kao nikada prije. Svojom nazočnošću ispunja cijelu Crkvu, cijelo svoje otajstveno Tijelo. Tu se on u šutnji daje svima; tu on produžuje svoj boravak na zemlji.

Pomolimo se!

Gospodine Isuse, premda tjelesno mrtav, nisi nas napustio. Tek prolazeći kroz smrt i doživjevši prvo uskrsnuće u povijesti svijeta, postao si prisutan još više nego prije. Tvoje ljudsko tijelo je bilo ograničeno, a sada si bez granica - u svakoj crkvi i u svakoj duši. Po zagovoru Sluge Božjega fra Alekse Benigara, daruj nam milost da uvijek budemo svjesni da si Ti s nama „u sve dane do svršetka svijeta“! To molimo tebe, koji živiš i vladaš u vijeke vijekova. Amen.

Hvaljen budi Isus Krist, raspeti naš Otkupitelj!

- I njegova, pod križem, žalosna Majka Marija!